

† CASIAN

*Din darul lui Dumnezeu,
Episcop al Dunării de Jos,*

*Prea cucernicilor și prea cuvioșilor slujitori
ai sfințelor altare, cinului monahal
și la toți dreptmăritorii creștini din eparhia noastră:
har, pace și bucurie, cu sănătate și tot binele mântuitor,
de Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului, Bobotezei
și Anului Nou, iar de la smerenia noastră
arhierească binecuvântare.*

Iubiți frați și surori în Domnul,

Betleemul, locul Nașterii după trup a Domnului nostru Iisus Hristos, din Prea Curata Fecioară Maria „*de la Duhul Sfânt*“ (Crezul), „*la plinirea vremii*“ (Gal. 4, 4), este mai aproape ca oricând de sufletele noastre. Prin credință, urmând nemuritoarei învățături a Sfintei noastre Biserici, călătorim, în timp, deodată cu magii, înțelepții Orientului și cu smeriții păstori la locul Peșterii Betleemului, atât de neînsemnată atunci, dar atât de cerească și de măreață spiritual acum pentru întreaga omenire. Acolo a găsit Maica Prea Curată sălaș primitiv pentru a-L arăta lumii pe Domnul și Stăpânul ei în chip de Prunc. Acolo s-a aflat loc pentru Cel ce a făcut „*cerul și pământul, marea și toate ce sunt într-însele*“. Acolo, prin venirea Fiului lui Dumnezeu, prin Nașterea miraculoasă, peștera a devenit cer, Fecioara s-a făcut

„*Scaun de heruvimi*“, iar „*ieslea sălășluire întru care a încăput Cel neîncăput*“.

Sunt multe semnificațiile sălașului în care S-a așezat Domnul, dar cea mai aproape, astăzi, de înțelegerea noastră ni se pare a fi aceea de casă, de locaș al viețuirii noastre creștinești.

Să ne amintim de călătoria patriarhului Iacov spre Mesopotamia (Fac. 28). Obosit, o dată cu căderea nopții, așezându-și capul pe o piatră, a văzut o lumină care era asemenea unei scări, pe care îngerii lui Dumnezeu urcau și coborau (Fac. 28, 12). Dimineța, ca semn al mulțumirii, a uns piatra cu untdelemn arătând și mărturisind că locul acela unde s-a arătat slava lui Dumnezeu se va numi „*Casă a lui Dumnezeu*“ (Fac. 28, 17). În această „*Casă a lui Dumnezeu*“ au intrat și din ea au ieșit îngerii de la Părintele ceresc spre oameni. Locul Nașterii Domnului, Betleemul, care se tâlcuiește tot casă, însă duhovnicește este „*Casă a pâinii*“. Casă a pâinii care S-a coborât din cer spre a ni se oferi ca hrană dumnezeiască!

Prea iubiți creștini,

Din interpretarea locului Nașterii Domnului drept „*Casă a pâinii*“ decurge și sensul duhovnicesc al prezenței Mântuitorului și în „*Casa*“ primitoare cea însuflețită, care este chiar Maica Sa. Maica Domnului, precum știm, mai este numită în multe cântări și în rugăciunile Bisericii: „*Casa lui Dumnezeu*“ și „*Palat al Sfântului Duh*“.

În rugăciunea premergătoare Canonului Sfintei Împărtășanii învățăm acest mare adevăr duhovnicesc și mai lămurit: „*În pântecele tău, Născătoare de Dumnezeu, s-a copt Pâinea vieții!*“ (Hristos, s.n). Iată, așadar, cum sălășluiește în peștera din Betleem, numită „*Casă a pâinii*“, Maica Domnului, ea însăși fiind „*Casă*“ dumnezeiască în care a găzduit ca într-un „*Palat ceresc*“ pe Fiul

lui Dumnezeu, până la Naștere. Așadar, atât locul Nașterii Domnului, cât și Purtătoarea Sa, Născătoarea de Dumnezeu, au pentru noi semnificația Casei cerești de pe pământ.

Nu este întâmplătoare, în acest înțeles duhovnicesc, identificarea Mântuitorului cu „*Pâinea cea vie care s-a pogorât din cer*“. Așa ne-a arătat în Evanghelia Sa: „*Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu*“ (In. 6, 51), Pâinea cea cerească este aceea pe care o primim prin Sfânta Împărtășanie și astfel, noi înșine devenim, tot duhovnicește, „*Casă a lui Hristos*“ (Canonul Sfântului Înger Păzitor).

V-am prezentat foarte pe scurt aceste mărturii, tocmai pentru a înțelege și mai concret legătura profundă dintre locul Nașterii Mântuitorului, drept casă, dintre Maica Domnului, prima „casă“ locuită de El pe pământ, și Persoana Domnului, Cel ce nu a găsit loc în nici o casă omenească atunci, când Tatăl L-a trimis: „*Să Se nască și să crească / să ne mântuiască*“ (colind).

Iubiților,

Primii creștini au înțeles să prelungească sensul duhovnicesc al locului Nașterii Domnului tot în chip tainic și în locașul trupurilor, dar și în cel în care viețuim ca oameni și, mai ales, precum creștini.

Casa, locuința noastră vremelnică, nu este în acest sens doar un acoperiș deasupra capului pentru a ne apăra de intemperii și a ne încălzi, ci este locașul nașterii, al creșterii, al educației și al celor mai sfinte momente legate de existența noastră pe acest pământ. Casa este reperul nostru cultural, tradițional și spiritual.

Poate tocmai datorită absenței unei case omenești la momentul Nașterii Domnului în planul veșnic de mântuire, a voit

Dumnezeu să ne ofere o altă dimensiune a sălașului nașterii noastre, a casei noastre.

Nu de puține ori aflăm în Sfânta Evanghelie despre prezența Mântuitorului în diferite case, transformate astfel în locașuri ale manifestărilor spirituale. Să ne amintim de casa Martei, Mariei și a lui Lazăr (Lc. 10, 39-42), ca și de cea a lui Zaheu (Lc. 19, 5-10), a fariseului Simon (Lc. 7, 36-50), dar și de casa învierii fiicei lui Iair (Mt. 9, 23-25; Mc. 5, 35-39; Lc. 8, 49-52). Casa Martei și Mariei ne descoperă și locașul de rugăciune, și pe cel al lucrării. Casa lui Zaheu ne arată locul dreptății și al iertării păcatelor. Toate aceste aspecte le identificăm însă doar prin prezența Mântuitorului care sfințește, vindecă și mântuiește pe toți o dată cu intrarea Sa și cu hotărârea de a-L asculta, de a-L urma și de a-I împlini poruncile Sale.

În creștinism, din acest motiv, nu se concepe temelie de casă, fără solicitarea binecuvântării lui Dumnezeu, iar înainte de a fi locuită, creștinii Îl invită pe Hristos Domnul (prin post) să o sfințească: *„Precum casei lui Zaheu s-a făcut mântuire, Hristoase, cu intrarea Ta, așa și acum cu intrarea sfinților Tăi slujitori și, cu aceștia, a sfinților Tăi îngerii, dă pacea Ta casei acesteia și cu milostivire o binecuvântează, mântuind și luminând pe toți cei ce vor locui în ea“* (tropar din slujba binecuvântării casei noi).

Această prezență harică concretizată apoi prin așezarea la loc de cinste a icoanelor Mântuitorului, ale Maicii Sale și ale Sfinților Săi aduce în casă duhul Betleemului atât de concret, încât Sărbătoarea Crăciunului este o tainică bucurie a familiei. Casa, orice casă creștinească, este un nou Betleem.

Multe din colindele noastre sesizează acest adevăr și ne dezvăluie taina prezenței dumnezeiești, mai ales, prin generozitatea, ospitalitatea și milostenia creștinească. *„Casa să ne-o măturăm, / Hai leri-i ler / Masa să ne-o încărcăm, / Hai leri-i*

ler“ (colind). Iată de ce, mai înainte de a merge la biserică, de Crăciun, pentru a ne bucura de Nașterea Domnului, în comuniune, așteptăm preotul cu sfânta icoană, în toate casele noastre. Putem spune că la noi, creștinii români, moștenitorii străvechii tradiții apostolice, Nașterea Domnului începe în casa creștinului. Chiar dacă uneori la orașe acest accent sacru al legăturii dintre locuința noastră și locașul Nașterii Domnului a mai pierdut din semnificație, sensul profund al sacralității locuinței nu trebuie să se piardă.

Frați creștini,

Am amintit doar câteva repere sacre despre legătura dintre Casa Domnului și casa noastră. Am ales o astfel de abordare tocmai pentru a ne aminti toți de semnificația casei, mai ales atunci când din diferite motive aceasta dispare.

Anul acesta, lumea toată a gustat această experiență amară cu cei ce și-au pierdut locuințele în cataclisme sau la revărsări de ape.

Cei mai mulți au putut atunci să se identifice cu Singurul fără de casă, pe pământ, la Nașterea Sa. Cu Cel ce ne-a arătat pe Maica Sa drept „Casă“ și „Peșteră“ drept unic adăpost. Așa s-a petrecut și în eparhia noastră, ca și în atâtea locuri din țară.

Ne amintim, cu emoție, despre primele întâlniri în atare dramatice situații: la Vameș, la Piscu, la Prival, la Nămolosa, la Ivești, dar, mai ales, la Torcești și la Cosmești, în județul Galați. Cei fără de case au înțeles, mai bine decât noi toți, care este semnificația adăpostului atunci când acesta nu mai există. Ne-am adunat, firește, pentru început, în singurele case ale lui Dumnezeu, bisericile. Acolo s-a pus temelie solidă speranței în refacerea vieții și a caselor.

Bisericile, locașurile lui Dumnezeu, au devenit, precum se știe, în toate localitățile inundate „case“ ale Betleemului și „case ale pâinii“.

Prin apelul Prea Fericitului Părinte Patriarh Teoctist, toate sfintele biserici au devenit „case“ în care a încăput dragostea lui Dumnezeu pentru cei fără de case, iar casele credincioșilor au devenit centre de solidaritate, de milostenie și de frățietate reală. Nnicând nu s-au transformat casele și bisericile în centre filantropice ca în acest greu și încercat an.

Binele și fapta creștinească săvârșite din iubire față de cei încercați, la îndemnul părinților duhovnicești, ierarhii noștri din țară și din străinătate secundați de vrednicii preoți s-au concretizat în „punți“ peste ape, în „poduri“ concrete de solidaritate, iar bisericile și casele creștinilor au devenit centre autentice de vindecare a rănilor sufletești și materiale. Neșterse vor rămâne aceste mărturii în evlavia și în recunoștința noastră la Dunărea de Jos. Nu vom înceta a prețui pe inimoșii noștri slujitori de la parohii, de la protopopiate și de la mănăstiri, ca și de la Centrul Eparhial, pentru jertfelnicia și pilduitoarea misiune filantropică cu toți credincioșii. Faptele și actele de milostenie sunt demne de măreția Casei Betleemului. Demne de Casa pâinii! Demne de mila Maicii Domnului, „*bucuria tuturor celor necăjiți*“! Domnul să-i miluiască și să-i răsplătească pe toți, cu mila și cu îndurările Sale!

Dar, mai presus de toate actele de întrajutorare, să nu uităm nnicând programul „*Învinge apele*“ inițiat de Prea Fericitul Patriarh Teoctist împreună cu *Televiziunea Română* și cu *Romtelecom*, la care s-au adăugat multe eparhii. Ierarhii, preoții și credincioșii din toată țara sunt ctitori de case ale Betleemului autentic la Dunărea de Jos și pentru aceasta, astăzi le transmitem cu toții recunoștința, prețuirea și cinstirea noastră.

În mod concret, în eparhia noastră, cu bănuțul văduvei, al generozității dumneavoastră, s-au construit 30 de case. Ele au

valoare de „biserici“ ale Betleemului. Ele sunt temeliile speranței transformate în iubire, cu acoperiș, ca și cupola Pantocratorului deasupra bisericii. Ele sunt o mărturie vie a concreteții Peșterii de la Betleem. Chemarea Mântuitorului de a-L descoperi în lăuntru nostru și, implicit, între noi, în lăuntru familiei și al casei noastre, arată marea taină a Nașterii Sale, ca fapt real pentru renașterea adevăratei vieți duhovnicești. Viața noastră este autentică doar atunci când ne împărtășim din bogăția vieții Domnului Care, coborând în modestia Peșterii, ne-a îmbogățit pe toți din iubirea Lui care nu are margini.

În ajunul Sfântului Andrei ne-am aflat, ierarhi și slujitori, pe unda Siretului, acum liniștit, și: „*Acolo pe grindei / (unde-i) Casa lui Andrei*“, precum ne arată colindul, am aflat „*magi*“ și „*păstori*“ care au adus cu anticipație sinistraților „*aurul, smirna și tămâia*“ faptei, în care este prezent dumnezeiescul Prunc de la Betleem.

Acestui fapt îi datorăm și noi, slujitorii și credincioșii, ofranda de a ne dărui „*pe noi înșine și unii pe alții*“ și toată viața noastră lui Hristos. El ne-o redă prin semenii noștri ajutați înnoită și plină de generozitate și de iubire față de toată lumea.

Astăzi, de Crăciun, îndreptăm smerită mulțumire binefăcătorilor noștri, iubiți frați și surori din eparhie și din țară. Îi invităm pe calea colindei străbune și a inimii să fie prezenți cu cei ce se bucură în „*peșterile*“ primitive ale Betleemului, casele din satele greu afectate de inundații, Cosmești și Torcești. Îi rog pe primitorii darului să se roage neîncetat pentru binefăcători și să-L primească pe Domnul Dăruitorul și în sufletele lor.

Iubiților,

Realizăm însă cât de multe case stau încă în așteptarea ajutorului nostru, câte suflete stau încă în suferință datorită

slăbirii puterilor și a brațelor noastre de a-i cuprinde pe toți în ajutor.

Pentru ce-i ce n-au fost încă vindecați măcar parțial de urmările dezastrului ne rugăm să fie și ei, prin credință și speranță, pătrunși de „*raza luminoasă*“ a Betleemului. Fiecare dintre cei ce nu am fost atinși de suferința aceasta mai avem, măcar de sărbători, loc și în case și în suflete pentru cei lipsiți și singuri. Încap toți în solidaritatea noastră creștinească și românească. Astăzi este, prin duhul sărbătorii, spațiu mai mult în toate casele noastre, căci „Peștera din Betleem“ a mărit spațiul iubirii. De la Sfântul Altar, până la propriile noastre mese este loc și dragoste! Să-i invităm, așadar, pe toți cei ce n-au încă propriile case, să intre aici, în căldura Crăciunului de la care nimeni nu-i exclus și să le oferim darul uman al frățietății și afecțiunea creștinească a solidarității, prin care se vindecă cu Domnul Prunc orice rană, fie și cea de pe urma cataclismelor și a inundațiilor. Să ne lăsăm toți „inundați“ de valul iubirii celei fără de margini a Casei Betleemului. A Casei pâinii.

*„Și acum, te las! Fii sănătos
Și vesel de Crăciun,
Dar nu uita când ești voios,
Române, să fii bun!“*

Vă doresc din inimă, tuturor, sărbători fericite și calde mulțumiri pentru a-L fi adus pe Hristos în „Betleemul“ caselor personale și de acolo în toate sufletele.

La mulți ani!

Al vostru de tot binele doritor
și către Domnul rugător,

† Casian,
Episcop al Dunării de Jos